

Picea polita

świerk szydlasty

Synonim łaciński: *Picea torano*

Najbardziej kłujący ze wszystkich świerków wytrzymujących nasz klimat, zwany z tego powodu także świerkiem tygrysim. Naturalnie występuje w Japonii. Powoli rosnące drzewo, korona regularnie stożkowata. W ojczyźnie dorasta do 40 m wysokości. W naszym klimacie po 10 latach osiąga 1 m, a najstarsze egzemplarze mają około 10 m wysokości. Konary ustawione prawie horyzontalnie, w wyraźnych piętrach. Pędy gęste. Igły długości 1,5-2 cm ułożone promieniście, sztywne i bardzo kłujące, sztyletowate, błyszczące, żywo zielone. Szyszki 8-10 cm dł. Świerk mało wymagający, odporny na suszę, ale wrażliwy na nadmiar wilgoci w glebie. Najlepiej rośnie na glebach przepuszczalnych, próchnicznych, o umiarkowanej wilgotności, lekko kwaśnych lub kwaśnych; na stanowiskach nasłonecznionych. Wrażliwy na mrozy, polecany do nasadzeń w najcieplejszych rejonach kraju. Gatunek kolekcjonerski o ciekawym, intensywnym kolorze utrzymującym się cały rok.

autorzy opisu tekstowego: TOMŻYŃSKI Szkółka Roślin Gabriel Tomżyński

zasięg geograficzny Japonia

pochodzenie	pierwsza publikacja: Philipp Franz von Siebold (1796–1866) i Joseph Gerhard Zuccarini (1790–1848), jako <i>Abies polita</i> w 1842, Elie-Abel Carrière (1818–1896) w 1855
grupa roślin	iglaste
grupa użytkowa	iglaste
forma	drzewo
siła wzrostu	wzrost typowy dla gatunku
pokrój	stożkowy
docelowa wysokość	od 5 m do 10 m
barwa liści (igieł)	jasnozielone
zimozieloność liści (igieł)	igły zimozielone
owoce	szyszki, szyszkogagody
nasłonecznienie	stanowisko słoneczne
wilgotność	podłoże suche podłoże umiarkowanie wilgotne
ph podłoża	odczyn lekko kwaśny do obojętnego
rodzaj gleby	przeciętna ogrodowa próchniczna
walory	ozdobne z liści/igieł roślina zimozielona
zastosowanie	ogrody przydomowe parki
strefa	6a

autor opisu tabelarycznego: Gabriel Tomżyński, TOMŻYŃSKI Szkołka Roślin;

